

הממשלה הנחיתה את מכת ההתייקרויות בצורה מפותרת, כשיטות של גנבת קמנה

אפילו בשיאם של חילוקי-דעות, אין שרי ממשלת ישראל נוהגים לכנות איש את רעהו בפומבי כשקרן. השבוע, יצר שר הביטחון חקדים מעניין כאשר הציג את עמיתו, פנחס ספיר, כשקרן. שרהאוצר עמד בראש המקהלה הרעשנית, ששטפה את כל אמצעי-התיקשורת ברענה המזועזעת כי המחירים הולכים של סוכר וקמח גרמו לכך שמוצרים אלה הוברחו לירדן. התפתחות, שמשמעותה ש"ישראל מסכסדת בעצם את חוסיין, משום כך, טען ספיר, הכרח הוא להעלות את המחירים, לחסל עיוות מגוחך זה. משה דיין המתין בסבלנות עד שעם ישראל קלט את סיפורו של ספיר, הטיל או, בזמון מושלם, כדרכו, את המוקש הפרטי שלו נגד ספיר: שר הביטחון קבע כי אפילו גרם סוכר או קמח לא הוברחו לירדן, וכי הברחות כאלה אינן אפשריות. טעם רע. היה זה שיאה של המערכה העגומה, שהפעילה ממשלת ישראל נגד אזרחיה, במיבצע ההתייקרויות המזועזעות. אולם גם ללא שרהביטחון, נחשפו השבוע שקריו וסילופיו של שר האוצר (ראה להלן) בצורה שהשאירה טעם רע בפה — בי נפרד מהטעם הרע שהשאירו ההתייקרויות. היה זה טעם רע הנוצר כאשר אורח רואה את ממשלתו מתנהגת בצורה זולה, כגנבת בלילה.

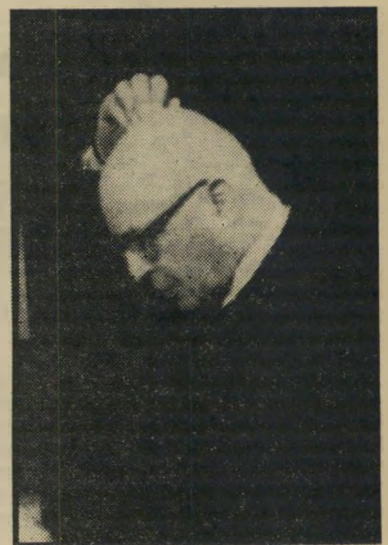
המשק

מה מסתתר מאחורי

עליית המחירים

ניתוח מדוקדק מוכיח כי ההתייקרויות המוצרכים השבוע לא היתה כל סיבה כלכלית

כדי להצדיק את העלאת המחירים הרקטלית של שורת המוצרכים החיוניים ברבע שעבר, העלה משרד האוצר, ועושי דברו בעיתונות, שורה של סיבות כבדות ומכובדות. שניראו משכנעות במבט ראשון, עיתונאיו של ספיר, הנהגים אצלו מהומנות מחקרם מכניסות, לא הפריכו טענות אלה — למרות שניתוח מקצועי

שרהאוצר למה השקרנים?

הראה כי הסיבות מצויות מהאצבע. כגון: האוצר טען כי נאלץ להעלות את מחירי המוצרכים בארץ — כיוון שהמחירים עלו בחו"ל.

האמת: ב-25 שנות המדינה, היו מחירי מוצרים אלו בישראל תמיד גבוהים פי שניים ושלושה ממחיריהם בחו"ל. לדוגמה: סוגה סוכר עלתה בארץ 700 עד 800 לירות, מתירה בחו"ל, כל השנים, לא עלה (המשך בעמוד 16)

אנאטומיה של "עיסקה" שלא היתה -

מה קרה באמת בלילה שבו גסס

הכלב - והוחזר לחיים על-ידי גולדה

הכלב לא

מת!

גולדה ושפירא בכנסת

ברעם מתייעץ עם גולדה

בשעה 24.00 פשטה השמועה כי מיסדרונות: "הכלב גוסס!" חברי כנסת ועיתונאים התלוצצו איש עם רעהו, אנשי המערך וגח"ל התבדחו בגלוי על חשבון החיה הגוועת.

בשעה 01.00 כבר ידעו אנשי-סוד: "זהו, הכלב מת!" וכמה ח"כים מרכזיים מאד הוסיפו, בבדיחות-הדעת: "גו, צריכים לי הכין את הקבורה!"

אולם בשעה 02.00 נסתבר, שי הכלב קם לתחייה. וזו זה בלילה, אלא ששינוי היו חדות יותר מתי מיד, והוא התחיל להשתולל כי כלב שומה.

נשיקה לגולדה

מיסדרונות הכנסת, אין צורך ל הסביר לאיש מיהו ומהו "הכלב".

התחיל בזה ח"כ אברהם ורדיגר מפועלי אגודת ישראל. הוא התקשה לבטא את שמו של הפרופסור הבלגי ויקטור ד'הונט, שהמציא את השיטה, אשר יוחנן בדר ו אברהם עופר הפכו למכשיר כדי לגזול את המנדטים של הסיעות הקטנות.

ורדיגר התחיל לדבר על ד'הונט, עבר לד'הונט, עד שמצא את הצורה האידית שית הנכונה: "דער הונד" — הכלב.

מאו נתקבל השם על-ידי הכל. כי בכנסת אין לאיש אשלייה לגבי המהות המוסרית של ההצעה. עסקני-מיסלגות בקיאים כי מקצוע שלהם. הם יודעים כי הכלב הובא על-ידי בעליו כדי לנשוך את אויביהם — ובעיקר את אורי אבנרי ושמואל תמיר, שהראשון שוא על גולדה והשני בגין. אולם כמה ח"כים חוששים שדי כלב לא ינשוך רק את קורבנותיו המיועדים — אלא גם את בעליו.

תגובות הציבור על הצעת עופרי-בדר הבהילה בגלוי את רוב עסקני המערך ו גח"ל. התבדה איש מרכזי בתנועת-החירות, בשיחה פרטית: "זה מזכיר לי איש שהביא חביתה כלב-שמירה, והדבר הראשון שעשה הכלב היה לנשוך את כל הילדים של בעל-הבית." הכוונה: זעם הציבור על עופר-

גסים במצח נחושה, דברי-צביעות מן ה סוג הגלזו ביותר.

האמת היא שהרעיון לא היה זקוק לאבא. כי הוא נוצר יש מאין וריחף בחלל בכר חות עצמו, בעיקבות העובדות הפוליטיות:

● מפא"י כפתה על מיסלגות העבודה את מועמדותו של אפי רייב קצינסקי, בצורה שהרגיזה את רובו של הציבור, וכיחוד את בני ערות המזיחה.

● לאחר מכן יצאה גולדה מגדרה כדי לקבל את פני קצינסקי בנמל-התעופה. כאילו כבר היה נשיא המדינה.

● הצגת מועמדותו הנגדית של הפרופ סור אורבך עירערה את יחסי-הכוחות. הר מערך לא יכול היה להיות בטוח ברוב, בלי הקולות של חלק מהסיעות הקטנות.

מכיוון שהיה חשש סביר שכמה אנשי רפי" וסתם ממורמרים מהמערך ינצלו את חש-איות ההצבעה כדי להצביע נגד קצינסקי.

● בשביל כל הסיעות הקטנות, לא היה הבדל עקרוני בין קצינסקי ואורבך. מכיוון ששניהם אנשים בעל-רמה ושוויו-ערך.

● בדרך מיקרה נקבעה ההצבעה סור פית על מזימת עופרי-בדר ("דער הונד") בדיוק שבוע לפני בחירת הנשיא, שאותה לא ניתן לדחות.

כך נודד בעת זכונה אחת, אצל כמה ח"כים משני צידי ה מיתרם, הרעיון המתבקש מעצמו: מדוע לא להשתמש בכוח-ההכרעה רעה המקובל של כל הסיעות הקטנות בחירת הנשיא כדי לקבור את הכלב הנושך — ומדוע לא להצביע את כבודו של קצינסקי עדי ידי קבורת הכלב?

בשיחות פרטיות, נמצאו אבות אחרים לרעיון. מזכירו של מנחם בגין, יחיאל קדישא, טען לבעלות. כאשר ראה את אבנרי, תמיר ויצחק גולן מל"ע משוחחים במינון, אמר לעיתונאי: "הם בטח מתו כוננים להציע למערך לקבור את הכלב תמורת הצבעה על הנשיא!" אחרים נשבי עו שהרעיון נולד במערך עצמו.

שיחות, שיחות, שיחות

אופן פורמלי, התגלגלו הדברים כי צורה פשוטה ועניינית.

אחרון ידליון, מוכ"ל העבודה, פנה אל שמאל תמיר כדי לברר איך יצביע המרכז החופשי בעת בחירת הנשיא. תמיר קבע עימו פגישה לאותו ערב, ואחרי-הצהריים הזכיר את הדבר בישיבת הוועד הביקר-סיעתי של הסיעות הקטנות. ביוכחות נציגי כל הסיעות הקטנות, הוזכר אז הרעיון שיש להשתמש בעמדת-כוח זו כדי לחסל את הצעת עופרי-בדר. איש לא התנגד. הר

בדר עלול להביא לכך שהציבור יעניש את בעליו, יגזול מהם בקלפיות את כל הר מנדטים שהם מתכוונים להרוויח באמצ-עות התחבולה של הישוב הקולות.

משום כך לא התאבל איש, בשעות הקטנות, כאשר היה נדמה ש"הכלב מת". ואיש לא שמח כשנסתבר שהכלב קם לתחייה.

רק יוחנן בדר שמח. למחרת היום, בר בוקר, כאשר ראה את גולדה מאיר יושבת ליד שולחן הממשלה במליאת הכנסת, ניגש אליה באופן הפגנתי, נישק נציג "ה" אופוזיציה הראשית" את ידיה בהכנעה, כמו איש-חצר את ידי המלכה. הוא גם לחץ בחמימות את ידי יעקובי-שימשון שפירא. היועץ החשאי של המלכה.

כי גולדה, בעצת שפירא, החי זורה לכלב השוטטה את נשמתו.

קבורת כלב

רעיון שעמד להרוג את הכלב, בדיוק סו, נולד כאילו מעצמו.

לאחר מכן התנהל בכלי-התיקשורת ויכוח לוהט על השאלה מי הציע מה למי, מי יום ומי רק הגיב. רוב הדברים היו שקרים